

[Halvgaard.]

forbindelse med skolebyggeriet, og amtsrådenes godkendelsesbeføjelser bortfalder vedrørende skole- og undervisningsplaner for folkeskolen m. v.

Man kunne efter så langt et revisionsarbejde vedrørende ændringer af styrelsesloven have forventet, at der virkelig var kommet noget konstruktivt frem, og her tænker jeg på en virkelig forenkling af systemet, så man i stedet for alle de nævn og kommissioner, som alligevel ingen som helst beføjelser har af nogen, som helst praktisk betydning, havde foreslået ét organ ved hver skole, som havde fået både beføjelser og ansvar.

Det, der forsinker og besværliggør beslutningsprocessen, er først og fremmest den lange række af myndigheder, der skal behandle alle tænkelige sager vedrørende aktiviteter. En sådan sagsbehandling forflygtiger ansvaret, og i mange tilfælde vil de samme personer komme til at behandle sagerne op til flere gange. Der er her tale om både overadministration og mangedobbelt administration. Det er millioner af kroner, det koster samfundet i mødediæter, rejseudgifter og tabt arbejdsfortjeneste, at en masse personer sidder og holder møde om sager, som de alligevel ikke kan afgøre, og som de enten har behandlet én gang tidligere i et nævn eller vil komme til at behandle senere i kommunalbestyrelsen. Systemet må forenkles, så den enkelte skole ikke skal styres af både stat, amt, kommune plus en række nævn og kommissioner.

Fremskridtspartiet har tidligere her i folketinget foreslået en mere generel og demokratisk løsning, således at det blev den enkelte skole, der over for undervisningsministeriet havde såvel det pædagogiske som det økonomiske ansvar. Det ville være administrativt langt enklere og samtidig i en mere demokratisk ånd, om der fra staten direkte stilledes rammebeløb til rådighed for hver enkelt skole. Det ville herefter være op til forældrekrædsen at finde ud af, hvordan de mener at kunne få størst udbytte af det modtagne beløb, og det ville betyde en mere retfærdig fordeling af ressourcerne til vort skolevæsen. Og hvem kan bedre styre den enkelte skole end dens forældre og lærere?

Det er nødvendigt på alle områder i vort samfund at forenkles systemerne, at uddele-

gere ansvaret og sørge for en økonomisk styring. For ca. 3 år siden blev den første perspektivplan offentliggjort og efterlod noget af en forskrækkelse både hos de eftertænksomme her på Christiansborg og i befolkningen. Det umiddelbare chok medførte megen tale om den offentlige sektors dominerende rolle i samfundsøkonomien, men uden at det lykkedes at formå politikerne til at skride til handling. De nye faresignaler i perspektivplan II synes umiddelbart at have unddraget sig de fleste ansvarlige politikeres opmærksomhed. De alvorlige påmindelser har fået en nok så ligegyldig modtagelse. PP II er ikke bare en tilfældig rapport om landets økonomi, men det er en udfordring til alle, der bærer et medansvar for styringen. Det er en henstilling om nødvendigheden af en fornuftig planlægning og forenkling til løsning af alle presserende samfundsopgaver, og det er på den baggrund, fremskridtspartiet også på skoleområdet vil medvirke til en praktisk, økonomisk og fornuftig løsning af problemerne.

Brøndsted (V):

Om 10 dage er de nævn og kommissioner, der har siddet inden for skolestyrelsen, færdige med deres 4 års periode. Man kan godt have en lidt flov smag, når vi står her i dag og skal drøfte den lovgivning, som faktisk burde have været intakt og klar til at træde i kraft pr. 1. april 1974, for det er jo ikke nogen overraskelse nu at konstatere, at den styrelsesform, vi har haft inden for vort skole- og fritidsvæsen i kommunerne, ikke har været særlig god og ej heller særlig tilfredsstillende.

Men spørgsmålet om, hvorfor det først sker nu, vil jo nok aldrig blive besvaret, og derfor må vi da sige: lad os nu tage fat og lad os så se, om vi måske kan få lovgivningen sat i kraft, inden den 4 års periode, der nu starter, udløber. Der kunne jo være overvejelser i gang om, hvorvidt det kunne indføres i løbet af 1 år eller som en midtvejs igangsættelse mellem det nys afholdte og næste kommunevalg.

Men som helhed må vi altså sige, at funktionsfejlen i den styrelsesform, vi har, først og fremmest har været, at der har været for lidt for de enkelte organer virkelig selv at tage fat på. Der har været for lidt ansvar, der har været for lidt kompetence, og derfor